

петъ епископии: *Овечка* (градъ-тъ *Овечъ*, — *Проватъ*, сега *Провадия*, е 50 километри на западъ отъ Варна); *Дебелтска* (градъ-тъ *Дебелтъ* билъ близо кадъ Черно-Море, около 20 километри на западъ отъ града Бургасъ); *Бръгалнишка-та* (градъ-тъ *Бръгалница* билъ край рѣка-та Бръгалница, която се влива отъ лѣва-та страна въ рѣка-та Вардаръ, малко по-доле отъ Велесъ, 25 километри далече отъ града Струмица); *Охридска-та*, въ която влѣзвале градове-тъ Охридъ, Прѣспа, Мокръ и Кичево; *Бератска-та*, въ която влѣзвале градове-тъ Бератъ (арнаутския Бѣлградъ въ сръдна Албания), Градецъ и Бѣла-Черкова. — Отъ бжлгарски-тъ епископи въ Борисово врѣме се знаѣтъ охридский Гавриилъ и бератский Сергей; освѣтъ тѣхъ, когато дошле отъ Моравия въ Бжлгария Седмочисленници-тъ — Методиеви-тъ и Кирилови-тъ ученици, Борисъ назначилъ, освѣтъ Климента, още двама отъ тѣхъ — Гораздъ и Константинъ за епископи на епархии въ държава-та си.

Както видѣхме, прѣзъ 870 год. цариградский съборъ рѣшилъ, че Бжлгарска-та Черкова трѣбва да бѣде подчинена на цариградска-та патриархия и цариградский патриархъ още въ съща-та година поставилъ за Бжлгария архиепископъ, който билъ съвършено независимъ въ вътрѣшното управление на Бжлгарска-та Черкова, а само външно зависялъ отъ цариградския патриархъ. Царъ Борисъ се подчинилъ на необходимостъ-та и се задоволилъ само съ архиепископъ. Обаче неговий наслѣдникъ, синъ-тъ му Симеонъ, който се вѣцарилъ прѣзъ 888 год., откакъ съвършено потъмнилъ слава-та на гръко-византийска-та държава и до смъртъ-та си ѣ билъ най-голѣмъ неприятель, прекъсналъ и слаби-тъ врѣзки, които свѣрзвале Бжлгарска-та Черкова съ цариградска-та патриархия. Като се провѣзгласилъ за царъ, Симеонъ провѣзгласилъ и бжлгарския архиепископъ за *независимъ патриархъ*. Но, за да не би гръци тѣ да нарѣкжтъ бжлгарския патриархъ незаконенъ, — тжй като за такова нѣщо трѣбвало да се иска благословение и отъ други-тъ патриарси, — Симеонъ се отнесжлъ кжмъ римския папа, когото молилъ за патриаршеско благословение на бжлгарския архиепископъ и за себѣ-си искалъ царски вѣнецъ. И папа-та припозналъ бжлгарския архиепископъ за патриархъ, а Симеону испратилъ царски вѣнецъ (корона). Изпърво цариградский патриархъ се не съгласилъ да припознае бжл-